

BAKARA SURESİ

Bakara Suresi Medine döneminde indirilen surelerdendir. Bu bilgi bizim için neden önemlidir? Sureler Mekke döneminde ve Medine döneminde indirilenler olmak üzere ikiye ayrılıyorlar. Mekke döneminde daha çok imanın inşasına yönelik sureler varken, Medine döneminde hükümler ve hayatımızı yoğun olarak etkileyecek kurallar karşımıza çıkıyor. Neden böyledir? Mekke döneminde Allah u Teâlâ daha çok akli ve kalbi İslam'a uygun hâle getiriyor. Yani emirleri uygulayabilecek seviyeye bizi ulaştırıyor. Medine döneminde ise artık verilen kat'i emirler var. Bugün de emirleri uygulayamama sebebimiz bizdeki Mekke döneminin eksik olması yani iman hakikatlerini kalbimizde oturtmamış olmak.

Bakara Suresi Resûlullah (sav) Medine'ye hicret ettikten sonra indirilen bir suredir. Kur'an'ı Kerim'deki en uzun suredir. Mekke ve Medine'de inen sureler arasında yapısal olarak da farklılıklar bulunur. Bu farklılıkları yakından inceleyeceğiz.

Bakara Suresi tek bir anda değil, parça parça birkaç yıl içinde inmiştir. Kur'an'ı Kerim'deki sureler bu bağlamda da farklılık gösterir. Bazı sureler Resûlullah'a (sav) tek seferde indirilmiştir ama bazıları da ikiye, üçe, dörde veya yıllara bölünerek indirilmiştir. Bakara Suresi de birkaç yıl içinde tamamlanan bir suredir. Surenin son kısmındaysa ayetler yeryüzüne inmemiş. Resûlullah (sav) miraca yükseltilmiş. Bu sure miraçta tamamlanmış bir suredir. Bu yönüyle de bizim için ayrıca kıymetlidir. Çünkü kalan surelerde hep Resûlullah (sav) dünyada, Cebrail (as) Allah u Teâlâ'nın ayetlerini Resûlullah'a (sav) getiriyor. Ancak Bakara Suresi tamamlanacağı zaman son ayeti kerimeler Miraçta Resûlullah'a (sav) bizzat veriliyor Allah tarafından. Bu şekliyle de Bakara Suresinin son ayetleri bizim için çok önemli. Allah u Teâlâ'nın Resûlullah'a (sav) direkt olarak vahyettiği ayetler.

Medine toplumu çoğunlukla Yahudi ve Hıristiyanlardan oluşuyordu. Mekke'de böyle değil. Mekke'de daha çok Kureyşliler hakim. Yani müşrikler, puta tapan insanlar daha yoğun Mekke'de. Hatta oradaki Yahudilerin, Hıristiyanların, ehli kitapların hakkının yendiğini görürüz çoğu zaman. Ama Medine toplumunda Hıristiyan ve Yahudi'nin sayısı çok fazla. Fark şudur: Yahudi ve Hıristiyanlar vahyi kendi kutsal kitaplarından aşınalar ve bu bağlamda bilgi olarak temelleri var.

Mekke'deki müşrikler ilimsiz, cahil insanlar. Evet, belâgat ile kelimeler ile araları çok iyi. Binlerce beyitlik şiir yazıyorlar. Ancak dini bağlamda bir ilme sahip değiller. Ancak Yahudiler ve Hıristiyanlar kutsal kitaba sahipler. Yahudilerde Tevrat, Hıristiyanlarda İncil var. Bunlar da Allah-u Teâlâ'nın indirdiği kitaplar. Evet, içeriğini değiştirdikleri doğru. Ama Yahudi ve Hıristiyanlar bir peygamberin üslubuna, peygamberin getirdiği emirlere, kitabın üslubuna, kitabın emirlerine aşınalar. Bu bağlamda bilgili insanlar.

Kullandıkları dil de Arapça olduğu için Kur'an ayetlerini duyduklarında onun sıradan bir konuşma olmadığını aslında fark ediyorlar. Bu insanlar normalde de Allah'ın kelimelerine aşına oldukları için Tevrat'tan ve İncil'den, Kur'an'ı Kerim'in ayetlerini duyduklarında bunun bir beşer sözü olmadığını, aslında hakikaten yaratıcı tarafından gönderilmiş cümleler olduğunu o anda idrak edecek ilme sahipler. Anlama seviyeleri çok daha yüksek. Esasen vahyi almaya ve uygulamaya çok daha fazla hazırlar.

Allah'ın Yahudiler için kullandığı bir tanım var kitapta. الْأَحْبَارُ "El Ehbar" el takısı ile yazılıyor. El'den sonra elif var de var be ve elif birleşmiş. Ba ve ra harfi. El ehbar "mürekkap" kelimesinin çoğuluymuş. Yani o kadar çok okuyup yazmışlar ki, elleri daima mürekkebe batırılmış gibi bir ırk Yahudiler. Allah'ın onlar için kullandığı kelime "el ehbar". Bu da mürekkep ile aynı kökten geliyor.

Onların da hutbeleri, ulemaları var. Hayli eğitimliler kendi dinleri açısından, donanımlılar. Ancak kirlenmiş bir eğitimleri var. Burası bizim için çok önemli. Kirli bir eğitime sahipler. Neden? Çünkü dinin temelindeki esas özü bozmuş durumdadır.

Resûlullah (sav) ise ümmi olarak tanımlanır Kur'an'ı Kerim'de. Yani okuma yazma bilmeyen, ilimde derinleşmemiş olan, daha evvel kalem tutmamış bir peygamber Resûlullah (sav).

Okuma yazma bilmemek Yahudi ve Hıristiyanlar için bir hakaret sebebiydi. Onlar ilme, okuma ve yazmaya çok düşkünlerdi.

Allah Teâlâ ise hususi olarak Resûlullah'ı (sav) okuma yazma bilmemesini diledi. Çünkü Allah, O'na bu kirlenmiş eğitimler içinde temiz bir eğitim vermek istiyordu. Eğer Resûlullah (sav) okuma yazma bilmiş olsaydı, o güne kadar o kitaplardaki kirli bilgilerle de haşır neşir olacaktı bir şekilde. Ancak Allah u Teâlâ onu korumak istedi. Resûlullah'a (sav) Kur'an'dan evvel bir şey okutmadı ve yazdırmadı. Onun ilk ilmine vâkıf olduğu kelimeler direkt olarak Kur'an'ı Kerim'in kelimeleri oldu.

Okuma yazma bilmeyen birinin harfleri kendi kendine bilme ihtimali yoktur. Örneğin daha evvel hiç okula gitmemiş bir adam veya bir çocuk düşünelim. Büyük insanlar belki dışarıdan bilebilir ama daha evvel okuma yazma öğrenmemiş bir çocuk evin içinde kendi kendine, tableten de, programdan da izlemeden kendi kendine a,b,c... diye harfleri söylemeye başlıyor. Bu kendi kendine olabilecek bir durum değil. Harfleri bilmesi için öğrenmesi gerekirdi.

Resûlullah (sav) da okuma yazma bilmiyor. Ancak Resûlullah'a (sav) Bakara Suresi'nde indirilen ilk ayet şudur: اَلَمْ "Elif, lam, mim." Harf, üç tane harf. Biz bunlara Huruf-u Mukatta diyoruz. Anlamı bilinmeyen, anlamına Allah'ın vâkıf olduğu harfler. Bu harfler Resûlullah'ın (sav) öğretmeni olduğunun da bir kanıtıdır. Birçok sure var Kur'an'ı Kerim'de اَلْمَصَّ, اَلْم, اَلْم, اَلْم harflerle başlar. Bu harflerin

öğretilmesi Resûlullah'ın (sav) öğretmeni olduğunun bir kanıtıdır. Çünkü o kendi kendine harfleri bilemez. Akıllarda bir soru beliriyor. *Peki onun öğretmeni kim? Resûlullah'a (sav) kim öğretiyor? Yahudi ve Hıristiyanların kendilerine ilk soracakları soru da bu. Bu adama (sav) kim öğretiyor bilgileri, harfleri nereden biliyor?*

آلم üzerinde duralım. Ne demek diye. Ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Ancak mutlaka bir anlamı var. Allah Kur'an'ı Kerim'e anlamsız bir şey koymaz. **Bizim ilk öğrenmemiz gereken husus şudur: hiçbir şey bilmiyoruz.** Kur'an'ı Kerim'i açıyoruz. Fatihâ'dan sonra Bakara Suresi var karşımızda. Ve Bakara elif, lam, mim ile başlatılıyor. Biz elif, lam, mimin ne olduğunu bilmiyoruz. Allah bize şunu söylüyor: ***"Siz ancak benim öğrettiğim kadarını bilebilirsiniz. Siz bir şey bilmiyorsunuz. Bütün ilmin, bilginin sahibi benim. Ben ne kadar öğretirsem o kadar öğreneceksiniz. Dolayısıyla bu kitabın başına sakın ha bir kibirle, enaniyetle, ben zaten biliyorum düşüncesiyle oturmayın. Eğer öyle oturursanız bu kitaptan bir fayda elde edemeyeceksiniz. Yani Allah bilir, siz bilemezsiniz."***

Eleştirilmek, açık aramak veya tatmin olmak için bu kitaba sakın gelmeyin. Kur'an beğenmediğiniz yerleri geçebileceğiniz bir hikâye kitabı değil. Kur'an içinden seçmece yapabileceğiniz, sadece kendinizi rahatlatmak için okuyacağınız bir kitap da değil. Kur'an hayatı yönetmek için ve ahiretimizi inşa etmemiz için ihtiyacımız olan kitaptır. İçinden seçmece yapabileceğimiz bir kitap değildir.

Dünyada çoğunlukla tüketici pozisyonundayız. Bu da bize bir yargılama, beğenip beğenmeme alanı açıyor. Tüketmekten basit bir örnek verelim. Bir yere yemeğe gittiğimizde biz o yemeği tüketeceğimiz için hemen orayı incelemeye başlarız. Burası nasıl bir ortam? Nezih mi, güzel mi, temiz mi? Muamele nasıl, güler yüzlüler mi, hürmetliler mi? Yoksa çok sert bir tavır mı var, üslupları bozuk mu? Yemekler lezzetli mi, porsiyon çok mu küçük? Ne yapıyoruz? Hep bir değerlendirme halindeyiz. Çünkü biz tüketme endeksli yaşıyoruz. Aldığımız her şeyi tüketecek olduğumuz için ona bakarken de değerlendirme şeklimiz daha çok yargılama üzerine. Öyle mi, böyle mi, iyi mi, kötü mü? Sürekli bir yargılama halindeyiz aslında.

Kur'an'a ise biz müşteriymişiz gibi yaklaşamayız. Kur'an'a karşı biz bir müşteri, tüketici değiliz. Biz Kur'an'a muhtaç varlıklarız. Dolayısıyla bir restorana gitmişim de, yemek seçiyormuşum beğenmediğimi ayıklıyormuşum gibi bir durum söz konusu değil. Kur'an'ı Kerim'in bütünü beni ilgilendiriyor. Hepsini öğrenmem gerekiyor ve hepsiyle bir yakınlık kurmam gerekiyor. Buradaki bakış açımızı düzeltmemiz lazım.

Kur'an'ı Kerim'e çölde susuzluktan kalan biri gibi yaklaş. Karanlıkta yanan ışık olduğunu bilerek yaklaş. O senin bütün karanlıklardaki ışığın. Çölde susuz anlarında suyun. Ona bir dilenci gibi yaklaş. Yani valvar onun içindekini

alabilmek için. Eğer böyle olursa sana ne sunarsa büyük bir gönülle alırsın. Dilenen, muhtaç birisi eline verilen parayı beğenmezlik edebilir mi?

Eğer gerçekten ihtiyaç sahibiyse 1 lira bile olsa onu beğenmemelik edemez. Biz de eğer ruhen ihtiyaç sahibi olduğumuza inandıysak Kur'an'ı Kerim'i elimize aldığımızda onun bütün kelimelerine karşı hürmet ve iştihak duyarız.

Susuzluktan kavru lan insan su verilince, soda yok muydu, demez. Eğer susamışsa su ister. Dolayısıyla biz gerçekten bunaldığımızı, hayatımızı yoluna koymak istediğimizi, Kur'an'ı Kerim'in bizim hayat kitabımız olduğunu düşünüyorsak o zaman Kur'an'a karşı mütevazı, istekli, hürmetli bir şekilde yaklaşmamız gerekiyor. **Eğer kitaba tevazuyla değil müşteri edasıyla yaklaşırsak bize hidayet kapısını açmaz. Yani hiçbir şey hissedemeyiz, ona yönelemeyiz, ondan bir fayda bulamayız. İnsan Kur'an'a hangi niyetle yaklaşırsa onun içinden o niyete uygun bir karşılık bulur. Hep söylerim Kur'an canlı bir kitaptır. Sizin tavrınızı, sevginizi, sevgisizliğinizi hissederek.**

Bakara Suresi 26. Ayette bundan bahsediyor. Allah aynı kitapla birçoğunu dalalete, birçoğunu da hidayete eriştirir. Bu kitap fasıkları dalaletten kurtarmaz. Mesela bir ateistin röportajını dinliyoruz. Diyor ki, benim aslında dinle alakam yoktu. Kur'an'ı Kerim'i okudum baştan sona ve iman etmeye karar verdim. Sonra başka bir ateisti dinliyoruz. O da diyor ki, ben Kur'an'ı Kerim'i beş kere baştan sona okudum. Kesinlikle doğru bir kitap değil. Buna iman etmiyorum. İman eden ateist ile iman etmeyen ateist aynı kitabı okudular. Birisi diyor ki, bunu okuduğumda hayatımın amacını buldum. Öbürü de diyor ki, beş kere okudum ve yine de iman etmedim. Bu kitap batıl bir kitap. Aynı kitabı okuyup nasıl bu sonuca varabiliyorlar?

Eğer kitaba kul *"Allah'ım ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve senin yardımına ihtiyacım var. Bu kitabı benim için aç, kelimelerini benim için kolaylaştır. Ben seni, senin kitabını anlamak istiyorum. Senin kitabına göre yaşamak istiyorum. Kalbim bununla huzur bulsun istiyorum."* diye yaklaşırsa ve bu hususta gayret ederse Allah u Teâlâ ona hidayet kapısını açacağını söylüyor.

Ama kul Kur'an'ı Kerim'e şöyle yaklaşırsa *"Hadi bakalım içinde nasıl çarpıklıklar var, neler bulacağız, yanlış zaten ama daha ne kadar bozukluklar bulabilirim?"* diye bir bakış açısıyla yaklaşırsa o zaman Allah u Teâlâ diyor ki, fâsık olanı, dalalette olanı buradan bir nur kaynağıyla buluşturmayacağız. **Çünkü insan niyetine göre muamele görür.**

Bu sadaka verirken de öyledir. Diyelim 10 liranız var. 10 liranın tamamını sadaka verdiniz. Bu Allah için milyarlar demek. Çünkü siz sizde olanın hepsini verdiniz. Ama diyelim sizde 1000 lira var. 10 lira verdiniz. Siz cimri bir insansınız. Veya 1000 liranın 100 lirasını verdiniz. Yine 10 lirasının tamamını veren adama denk olamadınız. Çünkü adamın sadece 10 lirası var ve hepsini verdi.

10 lirasının hepsini veren adam sizi sadakada geçti. Bunu belirleyen unsur, niyettir. Niyetler Allah katındaki durumları, takdirleri değiştirir.

Merakımızı kontrol altına almamız gerekiyor. Kur'an'ın yaptığı insana faydalı ve faydasız soru sormayı öğretmektir. Sonra da der ki, artık faydalı soruları sor. Gerçekten faydasız soru kadar dersi sabote eden ve öğretmeyi zorlaştıran ikinci bir şey daha yoktur. Mantıklı soru dersi zenginleştirir, öğrenmeyi kolaylaştırır, zihinleri açar. İlla okul dersi olmasına da gerek yok. Bir yemek tarifinde bile, bir sanayideki tamir ustası için de aynı şey geçerli. Çırağına herhangi bir durumu öğretirken, çırağın mantıklı soru sorması ya da ustasını izlemesi gerekir. Usta orada bir şey yapıyor. Çırak diyor ki, *ustam bu duvarların rengi neden böyle? Ya sanane? Duvarın rengi sarı olsa ne olacak, turuncu olsa ne olacak? Sen baksana senin ustan bir şeyi tamir ediyor. Niye ona odaklanmıyorsun? Veya öğretmen sana orada kelime öğretiyor. Sen kelimeye bakmıyorsun ve diyorsun ki, öğretmenim neden bunu lacivert kalemle yazdınız, siyah kaleminizi neden bıraktınız? Ya sanane! Bu önemli değil ki. Neden bunu soruyorsun? Bu bilginin sana bir faydası yok ki.*

İnsanlar Kur'an'ı Kerim'in içindeki bilgilere yaklaşırken de böyle manasız sorulara takıldıkları için gerçekten anlamlı olanı bir türlü sormuyorlar. Ben de diyorum ki, **sorduğun sorunun cevabı senin namazını daha iyi bir yere taşıyacaksa, senin örtünü kalbindeki takvayı, Allah'a bakışını, hayata bakışını daha iyi bir yere taşıyacaksa bu sorunun peşine düş ve cevabını bul. Bul ki, namazın, örtün, ibadetin, kalbin, hayatın daha lezzetli, daha takvalı olsun. Ama sorunun cevabı sana hiçbir şey katmayacaksa bunu niye soruyorsun?** Bomboş bir soru. Ve böyle bomboş sorularla uğraşmaktan insanlar farzları bile öğrenmiyor. Bu beni çok rahatsız eden bir durum. Doğru soru sormak en önemli mesele. Kur'an da bize bunu öğretmeye çalışıyor. O yüzden Bakara Suresi'nin en başında diyor ki, sen bir şey bilmiyorsun. **آلَم** Elif, lam, mim. Bak bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun. O zaman benim öğreteceklerime hazırlan benim öğreteceklerimle yol al. Ve sakın ama sakın Allah'ın bilgisinden daha fazla bir bilgiye sahip olabileceğini düşünme. Çünkü senin aklını yaratan Allah. Yani senin aklını, zekânı Allah yarattı. O yüzden biraz haddini bilerek bu kitaba yaklaş. Enaniyeti bırak, tevazu sahibi ol.

Bu harflerden sonra hemen Allah u Teâlâ Kur'an'ı Kerim'in kendisine dikkat çeker ve der ki, **آلَم** *elif, lam, mim. فِيهِ* **ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ** *Zalikel kitabü la raybe fih. O apaçık bir kitaptır. هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ* *Hüdel lil müttekıyn. O müttakiler için hidayet rehberi olan apaçık bir kitaptır.*

ذَلِكَ الْكِتَابُ Zalikel kitabı. Burada kitabı ketebe kökünden gelir. *Ketebe* yazmak demektir Arapça'da. Ancak taşta, duvara kazıyarak yazmak demektir. Geriye dönüp değiştirmek ve silmek mümkün değildir. Allah u Teâlâ diyor ki, **bu kitap öyle bir kitaptır ki, her bir kelimesi taşta, kayaya kazınmış gibi sağlamca bırakıldı.**

Değiştirilmeyecek hiçbirisi. Bu çok etkileyici. Neden? Yani o an söylenen sözlerin hepsi bizi yüz yıllar boyunca etkileyecek. Ve Allah diyor ki, bu kelimeler öyle doğru ve hikmetli ki taşa kazır gibi buraya bıraktım hepsini.

Siz de kalbinize öyle yazın. Taşa kazır gibi, kalbinize kazıyarak bütün bu kelimeleri hayatınıza alın. Çünkü bu kelimeleri değiştirmek mümkün değil. Siz beğenseniz de beğenmeseniz de. Bu kitabın hakikatleri sizin hayatınızı inşa edecek olan bilgilerle dolu.

Peki biz bu kitabı öğrenmezsek, hayatımızı bu kitaba göre tahsis etmezsek ne olur? Herhangi bir durumda kendimizi öldürmek isteyebiliriz. Hayatın hiçbir zaman tam olarak tatminini tatmayız. Anlık mutluluklar ve hazlar bizimle olabilir ama gerçekten hiçbir zaman iç huzuru yakalayamayız. Evlenebiliriz, çocuklarımız olabilir, iyi bir işimiz olabilir, her şey yolunda olabilir. Yine de kalbimizin bir parçası eksik olacaktır. Elimizdekileri kaybettiğimiz bir an geldiğinde ise bizim için dünya yaşanamayacak bir yere dönüşür.

İnsanın kendi kendisini mi toparlamaya çalışması daha kolaydır? Yoksa Allah'ın insanı toparlaması mı daha kolaydır? Tabii ki bütün toparlanmayı yine Allah'ın yardımıyla yapıyoruz ama doğrudan Allah ile irtibatta olup Allah'ın gücünü üzerimizde hissedip bir durumu atlatmak var, bir de hiç Allah'a yönelmeden bir durumu atlatmaya çalışmak var.

Kur'an sözlü olarak indirilmiş bir kitaptır. Yine de *buradan ketebeden, yazmaktan bahsetti. Halbuki Kur'an sonradan yazıya çevrildi. İlk başlarda sadece söylenen ve ezberlenen cümlelerden ibaretti.* Çünkü burada söylenen kelimeler değiştirilemez, yontulamaz o yüzden buna ketebe dendi. İkinci bir sebep yazılan kitap uzakta, **ذَلِكَ** zalike kelimesi kullanılıyor. Zalike uzakta olana söylenen bir mefhummuş. Yani Levhi mahfuzda çoktan yazıldı.

Levhi mahfuz nedir? Allah Teâlâ katında olan bir yerdir. Kitap belki de bütün olarak yazılmış bir şekilde duruyordu. Oradan Allah Teâlâ parça parça yeryüzüne indirmiş olabilir. Bu da âlimlerin bir görüşü. Tabi benim o kadar ilimim yok, bunu tartışacak hususta değilim. Sadece bilgileri iletmekteyim.

Kur'an sesli okunan demek. Kitabın dünyadaki, sesli okunan haline de Kur'an denmiş.

Raybe رَيْبٍ şüphe için kullanılan birkaç kelimedenden biridir. Raybe kişinin içten içe, rahatsızlıkla şüphe duyması, uykusunu kaçıran belirsizlik, rahatsızlık ve bunlara sebep olan şüphelerin tamamıdır.

Allah diyor ki, *zalikel kitabü la raybe fih* ذَلِكِ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ. Bunda hiçbir şüphe yok. Seni huzursuzluğa düşürecek hiçbir şey yok. Sonra ayet devam ediyor. *Hüdel lil muttakin* هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ. Hüda kelimesi hidayet demektir. Lil muttakin. Takva buradan gelir. Dikkat, aşırı bir önlem demektir.

Arapça'da koruyucu atlara verilen isim de budur. **Vegate** diye bir isim verilirmiş. Muttaki مُتَّقِي de buradan türemiş bir kelimedir. Bu benim çok sevdiğim bir örnektir. Arapça'da koruyucu atlara bu isim verilir.

Atların nalları savaşta yıprandığı için çıkartılır ve atlar nalsız olarak koşturulur. Nalsız şekilde koşan atlar koruyucuya sahip olmadıkları için yaralanır. Ayaklarının altı komple yara olur. Daha sonra, yaralar iyileştikten sonra atlara nal takılır. Nal takıldığında artık atların yaralanma ihtimali yoktur. Ama atlar sanki ayaklarında nal yokmuşçasına önce ön ayaklarını kaldırır. Gözleriyle yere bakarlar. Sonra adımlarını atarlar. Ve bunu bütün hızlı koşularda da yaparlar. Yere bakıp baktıktan sonra ayaklarını yere koyarlar. Önünü görmediği hiçbir yere bir daha at ayaklarını koymaz iyileşme sürecinden sonra.

İşte Allah muttakileri buna benzetiyor. Aşırı önlem demektir. Allah muttaki kelimesini buradan türetmiştir. **Müslüman bir iş yapacağında, bir fiile başlayacağında daima önce bakar. Bakar ki, bunu Allah istiyor mu? Eğer Allah bunu istemiyorsa ayaklarını oraya indirmez Müslüman.** Bazı şeyleri anlatırken canım acıyor gerçekten, çok zorlanıyorum. İşte muttaki bu kadar dikkatli olandır.

Elif, lam, mim ile Rabbimiz bize ne anlatmak istiyor? Önce zihnimizi Kur'an'ı Kerim'e karşı hazırlamak istiyor. Önce Kur'an'ı Kerim'e bakış açını düzelt. Önce bilmediğini fark et, kabul et. Bunu anlaman gerekiyor. Yahudiler ve Hıristiyanların zaten yıllardır beklediği bir kitap. Sen yıllarca, yüzyıllarca beklenmiş bir kitapla şimdi muhatapsın. **Bu kitap başlarına gelecek zararlardan kaçınmak isteyenler için çok güçlü bir rehberdir. Hayatlarını dikkatli yani muttaki olarak yaşamak isteyenler için rehberdir.** Şimdi çok mühim bir nokta. **Eğer ki muttaki olma niyetinde değilsen, yani hayatına bir dikkat katmayacaksan bu kitap sana fayda vermeyecek diyor.** O zaman bu kitabı sadece kandilde, mevlitte, cenazede okursun. Ki okunması kötü bir şey değil, bunu kast etmiyorum. Bunaldığında, yorulduğunda, hastalıkta, evlenirken, mutluyken veya boşanırken bunların hiçbir alanında Kur'an'ın yeri olmaz sende. Halbuki ticarete de, düğünde de, ayrılıkta da, eğitimde de, gebelikte de, aile ilişkilerinde de, okulda da, her türlü işte, borç alış verişinde Kur'an'ı Kerim'de hükümler var. Ve bizim hepsini uygulamamız gerekiyor. Ve uygulamadığımız her an zarardayız. Biz Müslümansak oraya göre yaşamamız gerekiyor.

İşte bu kitapla ilişkimizin başlangıcı önce bu yönde olacak. *İçinde seni huzura erdirecek, her türlü şüpheden seni uzak edecek bir kitaba sahipsin.*

Önceki peygamberlere verilen bütün mucizeler şüpheyi yok etmek içindi. Mesela Musa'nın (as) geldiği dönemde büyücülük çok fazla var. Allah Musa'ya (as) asası ile birçok mucize veriyor. Neden? İnsanların şüphesi kalmasın bu dinden yana diye.

Bu kitaptaki mucizeyi bulmanızın tek yolu onu aramak için yaklaşımdır. Yani dışarılarda mucize aramanıza gerek yok. Eğer siz dünyadaki mucizeyi bulmak istiyorsanız Kur'an'ı Kerim'e yaklaşmak zorundasınız. Geri kalan her şey hikâye. Onu kendi gözünüzle görmeli, kendi kulağınızla duymalı, kendi kalbinizle anlamalısınız.

Kimse senin ayaklarınla senin yerine yürüyemez. Hep söylerim. Bu kitap senin için indirildi. Sen bu kitabı açıp anlamak, işitmek, öğrenmeye çalışmak zorundasın. 50 yaşında da, 60 yaşında da, 18 yaşında da olsan bu kitabın muhatabı sensin. Ve seninle bir ilişki kurmak istiyor. Seninle bir arkadaşlık yapmak istiyor. Eğer sen de kıyamet günü Kur'an'ı arkadaş olarak bulmak istiyorsan, bugün onunla arkadaşlık etmen lâzım.

Biz geçen hafta okulca kampa gitmiştik öğrencilerimiz ile birlikte. Tabii ki Kur'an'ı Kerimlerimizi yanımızda götürdük ben ve Zeynep abla. Çocuklar Kur'anlarını almamışlar. Bazı ödevleri vardı benim dersimde ve onu yapamadılar. Hiç ses etmedim. Dediler ki, *hocam biz onu getirmedik.* Ben de dedim ki: *Bakın ama her şeyi getirdiniz. Oyunlarınızı, çerezlerinizi, eşyalarınızı, hepsini düşündünüz. Valizinizde yer oldu ama Kur'an'a yer olmadı. Neden onu geride bırakabiliyoruz biliyor musunuz? Çünkü o bizim arkadaşımız değil. İnsan arkadaşını geride bırakamaz. Eğer ben birini çok seviyorsam, mesela çocuğumu olsun. Onu geride bırakmam. Yer olmasa da kucağımda taşırım. Ayakta gidiyorsam o da ayakta benimle birlikte dikilir. Yani benimle gelmeme ihtimali yok onun. Dolayısıyla bir Müslümanın Kur'an'ı onunla birlikte zaten.* Hiç yanına alamadı. Telefona uygulama olarak da indirebiliyoruz zaten. Orada Kur'an'ı Kerim'in Arapçası da, meali de, tefsir uygulamaları da var. **Bir Müslümanın günü Kur'an'sız geçmemeli. Geçmemesi için dua etmeliyiz. Yani okuyamıyorsa dinleyebiliriz. Bu da bizim için bir fayda.**

Kur'an hem gözler, hem kulaklar, hem de gönüller için bir mucizedir. Gerçekten böyle. Ama her insanın kendi keşfini gerçekleştirmesi gerekiyor bu noktada.

Sonradan iman eden bir bey şöyle söylemiş. *"Bu kitapla güreştim ve beni yerime oturttu. Ben de artık bu dine döndüm. Onun içindeki hakikatleri kabul ettim."*

Ancak derin düşünürseniz kendisini size gösterir. Sığ bir bakış açısıyla okursanız ondan bir fayda göremezsiniz. Öylesine bakanlara öylesine gözükür. Bu aslında hep böyle değil midir? Resûlullah (sav) için de bu böyle. Resûlullah (sav) ne kadar büyük bir cevher, hazine, kaynak kendisi. Ama Bedeviler mesela Resûlullah (sav) ile sohbet ediyorlar mıydı? Hayır. Bedeviler sokakta yaşayan, daha rahat insanlar. Ve onlar Resûlullah'a (sav) sadece ihtiyaçları olduğunda geliyorlardı. Diyorlardı ki, *bizim ekmeğimiz yok. Bize bul ya Resûlullah (sav). Bize cübbenden ver, ondan ver bundan ver.* Sonra onlar da Müslüman oluyorlar, ehlileşiyorlar. Ama mesela bir Hz. Ebubekir'in Resûlullah'ta (sav) gördüğü derinlik kim bilir nicedir?

Hz. Aişe'nin Resûlullah'ta (sav) bulduğu lezzet kim bilir nicedir? Onun sohbetinde, varlığında, gölgesinde. Dolayısıyla **bakanın gözleri ne kadar derinse, muhatabındaki güzelliği de o kadar yoğun görebilir.** *Bakanda bir feraset, bir derinlik yoksa karşısındakinin cevherini de zaten anlayamaz.*

Kur'an'ı Kerim'e bakanın da önce görüşünde bir derinlik, bir niyet, bir güzellik olacak ki oradaki ayetleri anlayabilsin. Burada Kur'an'ı anlayamazsınız demek istemiyorum. Derinleşmek için bir çabamız olmalı. Sadece bunu söylüyorum.

Eğer düşünmezlerse yalnızca çelişki bulurlar. Kur'an'da hiç şüphe yok oysaki. O mucize bir kitap. O bana ihtiyacım olan her alanda bir mucizedir.

*Hidayet kelimesi هُدًى hüda'dan geliyor. Bu bir öğüttür, nasihattir. Tam olarak kaybolan birine yol göstermek için en uygun olandır. Hidayettir. Hidayet aynı zamanda hediye demektir. Hidayet o an ihtiyacın olan hediyedir. Öylesine bir hediye değil. Tam olarak ihtiyacın olan şeyin sana hediye edilmesine hidayet denir. **Ve benim sürekli hidayete ihtiyacım var çünkü hayatta sürekli bir şeylerle uğraşıyorum. Yol bulmaya çalışıyorum. Kur'an bir sudur. İnsan ise daima susar. Ona hep ihtiyacımız var.***

Bu kitap hidayete erişmek isteyenler için şüphesiz bir yol göstericidir. Ama kimler içinmiş bakın. *Hidayete erişmek isteyenler için yol gösterici.* Böyle bir derdi olmayana Kur'an yol göstermiyor. O zaman bizim önce bir derdimiz olması lâzım. Allah bizi dert sahiplerinden etsin. Amin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammed.

(22 Ocak 2022)